

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/11/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8422010044
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8422010044.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Mariána Sninského a Mgr. Iva Maruščáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.05.2025, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. KK-7T/6/2022 zo dňa 12.12.2023 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1, písm. e/, ods. 3 Tr. poriadku zrušuje napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 158 Tr. zákona s použitím § 56 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zákona ukladá peňažný trest 500,- eur (päťsto).

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený ukladá náhradný trest odňatia slobody na dva mesiace.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal súd prvého stupňa obžalovaného A. B. za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- file_0.jpg

file_1.wmf

dňa 25.11.2020 v čase okolo 15.00 hod. v obci C., okres D., dovolil a umožnil svojmu maloletému synovi S. C. B., nar. XX.XX.XXXX, ktorý nebol fyzicky a psychicky spôsobilý a schopný ovládať psa v každej situácii, samostatne a bez akéhokoľvek dozoru, voľné vedenie psa plemena nemeckého ovčiaka s menom E., ktorého je držiteľom a majiteľom, mimo chovného priestoru alebo zariadenia na chov, a to napriek jeho vedomosti o sťažnostiach obyvateľov obce na agresívne správanie sa psa a napriek písomnému upozorneniu obce C. na vykonanie opatrení na zabezpečenie psa, pričom pes plemena nemeckého ovčiaka s menom E. file_2.jpg

file_3.wmf

počas prechádzky na lúke vo vzdialenosti asi 100 m od rodinného domu vlastníka A. F. s popisným číslom XXX v obci C., okres D., ušiel maloletému B.. C. B., ktorý ho v tom čase viedol bez náležitej vôdzky pre pohyb na verejných miestach a bez náhubku, a napadol na tom mieste nachádzajúceho sa maloletého G. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, F. D. tak, že ho pes pohrýzol do tela a spôsobil

maloletému G. F. pomliaždenie ľavého lakťa, hryznú rany na ľavej dolnej končatine, pohryzenie ľavého lýtky s lalokom o veľkosti 12x15 cm s poranením file_4.jpg

file_5.wmf

svalovej fascie a svaly, ktoré sú z lekárskeho hľadiska poraneniami ľahkými, následkom čoho bol maloletý G. F. od 25.11.2020 do 28.11.2020 hospitalizovaný v nemocničnom zariadení, dňa 25.11.2020 podstúpil operačný zákrok, následne bol dňa 28.11.2020 prepustený do ambulantnej starostlivosti, dva týždne po operácii chodil s pomocou barlí a bola zahájená rehabilitácia s dobou liečenia do 15.02.2021, ktoré zranenia maloletého G. F. závažne obmedzovali v obvyklom spôsobe života maximálne do 12.12.2020, pričom obžalovaný A. B. takto porušil povinnosť uloženú mu § 4 ods. 1 zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov.

Za to obžalovanému okresný súd uložil podľa § 158 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere troch mesiacov, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu podmienenečného odsúdenia na 12 mesiacov. Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej H. I. J. K. škodu vo výške 1.671,25 eur a poškodeného maloletého G. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný, v ktorom uviedol, že prvostupňový súd vo vzťahu k uznaniu viny za trestný čin aj keď po prekvalifikovaní skutku miernejšiemu zákonnému ustanoveniu § 158 Tr. zákona, ako aj po úprave skutkovej vety v súlade s námietkami obhajoby nesprávne najmä právne posúdil stav vecí v kontexte prednesenej argumentácie obhajoby v rámci záverečnej reči. Okresný súd sa stotožnil s časťou obhajoby, čo malo podľa názoru odvolateľa význam k podstate celej veci z pohľadu posudzovania toho, či konanie a prípadné porušenie povinnosti obžalovaného je trestným činom. Poukázal na odôvodnenie tej časti napadnutého rozsudku prvostupňovým súdom, s ktorým sa obhajoba stotožňuje, kde okresný súd uviedol, že neboli nepochybne preukázané útoky psa E. na ľudí tak, ako to obžaloba obsahovala do skutkovej vety podanej obžaloby. Uvedené pritom priamo súvisí s dodržaním, resp. porušením povinnosti obžalovaného ako majiteľa psa podľa § 4 ods. 2 zákona č. 282/2002 Z. z., ktoré mu obžaloba kládla za vinu. Poukázal na ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 282/2002 Z. z., podľa ktorého vodiť nebezpečného psa mimo chovného priestoru alebo zariadenia na chov, môže len osoba, ktorá je plne spôsobilá na právne úkony. Na verejnom priestranstve musí mať nebezpečný pes nasadený náhubok. Ktorý pes sa na účely zákona č. 282/2002 Z. z. považuje za nebezpečného, definuje zákonodarca v ustanovení § 2 ods. 1 písm. b), v ktorom uvádza, že nebezpečným psom je každý pes, ktorý pohryzol alebo poranil človeka bez toho, aby bol sám napadnutý alebo vyprovokovaný, ak sa nepoužil v nutnej obrane alebo v krajnej núdzi. Z vykonaného dokazovania neboli preukázané predchádzajúce útoky psa E. na ľudí, pričom ďalšie dôkazy ani navrhnuté neboli, preto mal okresný súd za to, že v prípade psa obžalovaného nešlo o nebezpečného psa tak, ako ho definuje zákon č. 282/2002 Z. z., z ktorého dôvodu obžalovanému ani nemožno klásť za vinu porušenie povinnosti ustanovenej v § 4 ods. 2 citovaného zákona. Okresný súd mal za preukázané, že v prípade psa obžalovaného nikdy nedošlo k tomu, že by tento pes, čo i len jedenkrát niekoho napadol alebo nebudaj uhrýzol v rámci toho, že bol voľne pustený a nebezpečný. Na tomto základe bolo v rámci posudzovania trestnoprávnej zodpovednosti v kontexte skúmania dôležitosti povinnosti, ktorú mal obžalovaný porušiť podľa názoru odvolateľa potrebné zaoberať sa porušením ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 282/2002 Z. z., ktorá právna norma bezpochyby upravuje menej život a zdravie, ohrozujúcu situáciu ako je tá, ktorá je riešená v ustanovení § 4 ods. 2 zákona č. 282/2002 Z. z. upravujúca vedenie nebezpečného psa mimo chovného priestoru. Okresný súd v tomto smere ustálil, že aj § 4 ods. 1 zákona č. 282/2002 Z. z. upravuje tzv. dôležitú povinnosť, ktorej porušenie, ak spôsobí škodlivý následok v podobe ublíženia na zdraví, naplní skutkovú podstatu trestného činu podľa § 158 Tr. zákona, keď k tomu uvádza, že v súvislosti s použitou právnou kvalifikáciou podľa § 158 Tr. zákona sa okresný súd nestotožnil s námietkou obhajoby, že v danom prípade nedošlo k porušeniu dôležitej povinnosti uloženej obžalovanému podľa zákona. Ďalej okresný súd ustálil, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný svojím konaním porušil povinnosť uloženú mu v § 4 ods. 1 zákona č. 282/2002 Z. z., následkom čoho došlo k vyššie špecifikovaným zraneniam maloletého G. F. Aj keď ust. § 4 ods. 1 zákona č. 282/2002 Z. z. neurčuje konkrétny vek osoby, ktorá môže viesť psa mimo chovného priestoru alebo zariadenia na chov, musí ísť v každom prípade o takú osobu, ktorá vedie psa aj vzhľadom na veľkosť a hmotnosť psa, zvládne jeho vedenie vo všetkých teda aj v kritických

situáciách, napríklad pri konfrontácii s iným psom, úteku psa, vyvlečenie psa z náhubku, vytrhnutie psa z vŕdzky a podobne. Túto povinnosť obžalovaný ako majiteľ a držiteľ psa nedodrжал, keď umožnil vedenie svojho psa E. na verejnom priestranstve osobou na to nespôsobilou, ktorým konaním obžalovaného došlo k porušeniu dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona č. 282/2002 Z. z. S týmto názorom, ktorý bol zásadný pre uznanie viny obžalovaného, sa však obhajoba nestotožnila. Pri posudzovaní povahy povinnosti, ktorú mal obžalovaný porušiť tým, že umožnil, dovolil svojmu jedenásťročnému synovi viesť ich rodinného psa, nemeckého ovčiaka samému, je podľa názoru odvolateľa potrebné prihliadať na všetky okolnosti, ktoré boli pre danú situáciu významné. Poukázal na výsluch svedkyne L. M., ktorá je priateľkou obžalovaného a mohla veľmi často vnímať, ako a kto sa o psa v danej rodine stará, kto s ním chodí na prechádzky, pričom táto uviedla, že chodila na prechádzky so psom aj v spoločnosti maloletého B., pričom tento vedel psa náležite ovládať, nemal problém s jeho zvládaním, čo sa týka toho, keď bol na vŕdzke ani pri nejakých vzruchoch, rovnako bol aj náležite fyzicky vybavený na ovládanie tohto psa. Potvrdila, že maloletý B. mal dovolenie od otca, teda od obžalovaného, aby chodil so psom na prechádzku, avšak len v prípade, ak bude pes na vŕdzke a s náhubkom. Toto je podľa názoru odvolateľa nesporný fakt potvrdzovaný následne aj výpoveďami samotného maloletého B., ako aj obžalovaného. Poukázal na to, že obžalovaný nikdy nedovolil, a teda neumožnil svojmu synovi viesť psa bez náhubku a bez vŕdzky. Je možné polemizovať o tom, že obžalovaný mal a mohol predpokladať, že jeho maloletý syn nebude tak psychicky zdatný aj v rámci určitej lojality voči obžalovanému, ako svojmu otcovi a že nedodrží otcove pokyny v súvislosti s vedením psa, čím vlastne obžalovaný mal porušiť povinnosť podľa § 4 ods. 1 zákona č. 282/2002 Z. z. Dal do pozornosti, že sa nejedná o 7 až 9-ročné dieťa, ale o jedenásťročného, takmer dvanásťročného chlapca, ktorý s týmto psom mal skúsenosti, takže ho bez problémov dovedy dokázal venčiť a pri venčení nikdy nedošlo k žiadnemu útoku tohto psa na človeka. Určite nie je možné podľa odvolateľa vzhliadať na porušenie povinnosti zo strany obžalovaného, pokiaľ svojmu synovi s takouto dispozičnou výbavou pre ovládanie ich rodinného psa dovolil tohto psa venčiť, že sa jedná o tzv. závažné porušenie tejto povinnosti, teda inými slovami, že obžalovaný týmto porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu pre neho zo zákona ako pre majiteľa psa. Nesúhlasil s názorom okresného súdu, ktorý uviedol, že bolo možné predvídať, že jedenásťročné dieťa aj s poukazom na jeho fyzické parametre objektívne nie je schopné ovládať psa plemena nemeckého ovčiaka, hmotnostne ho navyše prevyšujúceho v každej situácii, pretože daná udalosť v podobe útoku psa na poškodeného nemala vôbec príčinu v tom, že by maloletý B. psa fyzicky nezvládol, ale práve a jedine v jeho nedbalosti, že v prípade na voľnom priestranstve, mimo častý výskyt ľudí tohto psa pustil z vŕdzky bez náhubku. Celkovo odôvodnenie súdu o tom, že chlapec nemohol viesť psa, lebo tento v hmotnosti prevyšil fyzické dispoziecie maloletého, je nenáležité, keďže je všeobecne známe, že niektoré psie plemená dorastajú aj do hmotnosti 60 až 80 kg a pri takomto pohľade by takéto väčšie psie plemená nemohol viesť ani chudší dospelý muž a nieto ešte žena. V každom prípade sa podľa názoru odvolateľa jednalo o excesné konanie maloletého B., ktorý normálne tohto psa bezproblémovo zvládal a jedine v danom čase sa dopustil pochybenia a neuposlušnosti svojho otca, že psa pustil z vŕdzky. Podľa názoru odvolateľa je potrebné hovoriť o prekvapivej a neočakávateľnej situácii, keď pri tomto došlo k napadnutiu poškodeného zo strany psa. Je potrebné prihliadať na záverečné reči, poukazovanú súdnu prax a to na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6To/45/2020, kde bolo judikované, že za dôležitú povinnosť možno všeobecne považovať povinnosť, ktorej porušenie za danej situácie spravidla v značnej miere zvyšuje najmä nebezpečenstvo pre ľudský život a zdravie, keď porušením takejto povinnosti môže ľahko dôjsť k takémuto následku, ublíženiu na zdraví a podľa všeobecných skúseností taký následok aj spôsobuje. Ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8To/2/2021, kde je uvedené, že porušením dôležitej povinnosti je porušenie len takej povinnosti, ktorá má za danej situácie spravidla za následok nebezpečenstvo pre ľudský život alebo zdravie, teda, keď jej porušením môže ľahko dôjsť k takému následku. Odvolateľ má za to, že pustenie z vŕdzky psa aj väčšieho vŕstzu, avšak maximálne spoločensky a inteligenčne dobre vybaveného plemena, akým plemeno nemeckého ovčiaka nesporne je, určite podľa všeobecných skúseností nespôsobuje ľahko alebo často následok v podobe útoku takéhoto psa na človeka a spôsobenia ublíženia na zdraví. Práve v tomto je, podľa názoru odvolateľa, podstata veci a to, že aj keď náhodne, ako tomu bolo aj v tomto prípade, dôjde v dôsledku porušenia nejakej zákonnej povinnosti, k ublíženiu na zdraví, tak len to, že došlo k ublíženiu na zdraví, nemôže byť dôvodom pre konštatovanie, že išlo o porušenie dôležitej povinnosti, a teda, že zakaždým je naplnená skutková podstata trestného činu podľa § 158 Tr. zákona. Aj v prípade obžalovaného, ktorý keď dovolil svojmu synovi, ktorý preukázateľne mal skúsenosti s vedením ich rodinného psa, viesť mu tohto psa samému a pri tomto jeho syn nedodrжал otcove pokyny a náhodne práve vtedy došlo k útoku tohto psa na poškodeného, nemôže sa jednať o porušenie dôležitej povinnosti, ale o porušenie povinnosti, v dôsledku ktorej náhodne a prekvapivo došlo k ujme na zdraví

psom napadnutého poškodeného. Takémuto pohľadu na vec, podľa názoru odvolateľa, plne zodpovedá aj konštatovanie okresného súdu v tom, že s poukazom na uvedené neboli nepochybne preukázané útoky psa E. na ľudí tak, ako to obžaloba obsahovala do skutkovej vety podanej obžaloby. Uvedené pritom priamo súvisí s dodržaním, resp. porušením povinnosti obžalovaného ako majiteľa psa podľa § 4 ods. 2 zákona č. 282/2002 Z. z., ktoré mu obžaloba kládla za vinu. Odvolateľ tým chcel poukázať na to, že je potrebné diferencovať medzi situáciou, keď by išlo o porušenie § 4 ods. 2 zákona č. 282/2002 Z. z., teda, že by išlo o nebezpečného psa, ktorého vedenie by obžalovaný svojmu synovi umožnil, tak by tu zjavne išlo o porušenie dôležitej povinnosti, avšak pokiaľ sa jednalo len o prípad prenechania vedenia psa, ktorý nebol nebezpečný chlapcovi, ktorý možno hranične nespĺňal všetky predpoklady pre samostatné vedenie psa a náhodne došlo pri tomto k danému incidentu, pri ktorom došlo u poškodeného k ujme na zdraví, nie je možné takéto protiprávne konanie obžalovaného ako majiteľa psa považovať za porušenie tzv. dôležitej povinnosti na účely aplikácie § 158 Tr. zákona. Takéto posúdenie veci nemôže, podľa názoru odvolateľa, zmeniť ani poukazovanie súdu na výpoveď svedkyne C. B., vtedajšej starostky obce C., ktorá na začiatku svojej výpovede opisovala, ako sa obyvatelia obce sťažovali na psa obžalovaného a že dokonca obec zaslala obžalovanému aj písomné upozornenie, v ktorom bol požiadany, aby si zabezpečil psa tak, aby neohrozoval ľudí, ktorí chodia okolo jeho domu, pričom potom súd poukázal na to, že obžalovaný mal pred skutkom preukázateľne vedomosť o sťažnostiach obyvateľov obce na agresívne správanie sa jeho psa a na potrebu vykonania opatrení na zabezpečenie psa tak, aby tento neohrozoval ľudí a nepotuloval sa po obci. Napriek týmto skutočnostiam obžalovaný podľa názoru súdu takéto opatrenia nevykonával a na opakované upozornenia nereflektoval, keď umožnil vedenie psa svojmu maloletému synovi, ktorý nebol osobou schopnou a spôsobilou ovládať psa v každej situácii. V danej súvislosti je podľa názoru odvolateľa potrebné poukázať na výsluch samotnej starostky na hlavnom pojednávaní, kde sa úplne vysvetlilo, že ľuďom prekážalo to, že pes ľudí štekotom sprevádzal z vnútornej strany plotu, keď išli na cintorín, teda nešlo o prípady, kedy tento pes, čo i len jedenkrát niekoho napadol alebo uhrýzol v rámci toho, že bol voľne pustený a nebezpečný. Preto obecné oznamy predmetných údajných sťažností obyvateľov vôbec nie sú pre tento prípad relevantné. Navrhoval, aby krajský súd za použitia zásady in dubio pro reo zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Na základe podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Keďže krajský súd v danom prípade nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, preskúmal napadnutý rozsudok a po takomto preskúmaní dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, a to predovšetkým z dôvodu zmeny právnej úpravy, ktorá medzičasom nastala, a to pokiaľ ide o výrok o treste.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy okresný súd vykonával na hlavnom pojednávaní, a ktoré pojal za základ pre svoje rozhodnutie. Okresný súd obsah jednotlivých dôkazov uviedol podrobne v odôvodnení napadnutého rozsudku, a keďže rozhodnutie krajského súdu tvorí s rozsudkom okresného súdu jeden celok, krajský súd nepovažoval za potrebné opakovať obsah týchto dôkazov, len v krátkosti uvádza podstatné dôkazy. Z vykonaného dokazovania plynie, že tak obžalovaný A. B. ako držiteľ štyri a pol ročného psa menom E., plemena nemeckého ovčiaka ako aj poškodený zhodne potvrdili, že dňa 25.11.2020 okolo 15.00 hod. došlo k napadnutiu maloletého poškodeného G. F. týmto psom E., ktorého v tom čase vzal na prechádzku jedenásťročný syn obžalovaného B. B., pri ktorom napadnutí maloletý poškodený G. F. utrpel pomliaždenie ľavého lakťa, hryznú ranu na ľavej dolnej končatine, pohryzenie ľavého lýtku s lalokom o veľkosti 12x15 cm s poranením svalovej fascie a svalu. Sporným nebolo ani miesto napadnutia na lúke vo vzdialenosti približne 100 metrov od rodinného domu patriaceho obžalovanému a ani to, že dohľad nad psom vykonával v tom čase maloletý syn obžalovaného B. C. B., ktorý bol v čase skutku žiakom 6. ročníka Základnej školy v D..

Zo spisu ďalej plynie, že prokurátor okresnej prokuratúry podal pôvodne na obžalovaného obžalobu pre skutok, ktorý právne kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona, pretože mal za to, že obžalovaný spôsobil z nedbanlivosti poškodenému ťažkú ujmu na zdraví

a čin spáchal závažnejším spôsobom konania, keď porušil povinnosť uloženú mu § 4 ods. 1, ods. 2 zák. č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov.

Podľa § 4 ods. 1 zák. č. 282/2002 Z. z., vodiť psa mimo chovného priestoru alebo zariadenia na chov môže len osoba, ktorá je fyzicky a psychicky spôsobilá a schopná ho ovládať v každej situácii, pričom je povinná predchádzať tomu, aby pes útočil alebo iným spôsobom ohrozoval človeka alebo zvieratá, a zabráňovať vzniku škôd na majetku, prírode a životnom prostredí, ktoré by pes mohol spôsobiť.

Podľa § 4 ods. 2 zák. č. 282/2002 Z. z., vodiť nebezpečného psa mimo chovného priestoru alebo zariadenia na chov môže len osoba, ktorá je plne spôsobilá na právne úkony. Na verejnom priestranstve musí mať nebezpečný pes nasadený náhubok.

Podľa § 4 ods. 3 zák. č. 282/2002 Z. z., za psa vždy zodpovedá držiteľ psa alebo osoba, ktorá psa vedie alebo nad psom vykonáva dohľad.

Z uvedeného plynie, že ustanovenie § 4 zákona o podmienkach držania psov upravuje podmienky vedenia psov mimo chovný priestor alebo zariadenie na chov. Rozlišuje pritom podmienky pri vedení psov vo všeobecnosti a vedení nebezpečných psov. Ustanovenie § 4 ods. 1 neurčuje konkrétny vek osoby, ktorá môže viesť psa mimo chovný priestor, malo by však ísť každopádne o osobu, ktorá vedenie psa zvládne vzhľadom na veľkosť psa ako aj v kritických situáciách napríklad konfrontácie s iným psom, útoku psa, vytrhnutie psa z vôdzky a podobne.

Okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že pes, ktorý pohrýzol maloletého poškodeného, nebol tzv. nebezpečným psom, keď na hlavnom pojednávaní vypočutí svedkovia nepotvrdili, aby pes E. v minulosti poranil, pohrýzol iného človeka. Z charakteristiky obce C. ako aj z výpovede svedkyne C. B., vtedajšej starostky obce C. plynie, že na obžalovaného A. B. bolo podaných na obecnom úrade viaceré ústnych sťažností od obyvateľov, pretože pes ohrozoval obyvateľov pri ceste na cintorín, viackrát bol preto obžalovaný upozornený na povinnosť zabezpečiť psa, ako aj že mal v dvoch prípadoch napadnúť iného psa.

Taktiež okresný súd po výsluchu znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie traumatológia ustálil dĺžku liečenia poškodeného maloletého na 42 dní, a preto zmenil právnu kvalifikáciu skutku oproti obžalobe, ktorá konanie obžalovaného kvalifikovala ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h) Tr. zákona.

Predmetom polemiky odvolateľa, ako to bolo uvedené v citácii písomného odôvodnenia napadnutého rozsudku, bolo posúdenie otázky, či maloletý B. B. mohol sám viesť uvedeného psa, keď ako bolo uvedené, psa môže podľa § 4 ods. 1 zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov viesť len osoba fyzicky a psychicky spôsobilá, ktorá má dostatočné fyzické a psychické predpoklady na jeho zvládnutie v každej situácii. A teda či obžalovaný tým, že zveril vedenie psa svojmu jedenásťročnému synovi, porušil dôležitú povinnosť uloženú mu zákonom.

Podľa § 158 Tr. zákona, totiž trestného činu ublíženia na zdraví sa dopustí ten, kto inému z nedbanlivosti ublíži na zdraví tým, že poruší dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie alebo uloženú mu podľa zákona. Ide o širokú formuláciu, ktorá postihuje porušenie viacerých možných dôležitých povinností, ktoré majú vzťah k ochrane života a zdravia ľudí. Za porušenie dôležitej povinnosti možno považovať len porušenie takej povinnosti, ktoré má za danej situácie spravidla za následok nebezpečenstvo pre ľudský život a zdravie, keď jej porušením môže ľahko dôjsť k takému následku (R11/1964).

Obžalovaný A. B. vypovedal, že dovolil svojmu jedenásťročnému synovi samotnému bez dozoru inej osoby viesť uvedeného psa mimo ich pozemok za predpokladu, že pes bude mať náhubok a bude na vôdzke, nevedel však uviesť, či jeho maloletý syn toto rešpektoval. B. B. na hlavnom pojednávaní uviedol, že psa E. brával dvakrát denne za záhradu, pričom pes mal náhubok a bol na vôdzke, keď tam nikto nebol, psa pustil z vôdzky. Z výpovede poškodeného maloletého G. F. však plynie, že pes v čase, keď ho napadol, nebol na vôdzke a nemal náhubok. Napokon v prípravnom konaní svedok B. B. v prítomnosti obhajcu ako aj otca obžalovaného uviedol, že psa mal na vôdzke, keď tam nikto nebol, púšťal ho z vôdzky, nevedel uviesť, či to mal dovolené, asi áno.

Viacerí svedkovia vrátane svedkyne B., rovnako tak brat obžalovaného B. B. ako aj obžalovaný samotný potvrdili, že v minulosti sa stávalo, že pes preskočil plot okolo domu a potuloval sa po obci, dokonca obžalovaný uviedol, že jeho synovia zvykli v minulosti psa pustiť a behať s ním po obci. Svedok poškodený G. F. ako aj svedkyňa C. L. M., priateľka obžalovaného, vypovedali, že psa E. nevedeli v minulosti odtrhnúť od iného nemeckého ovčiaka, a musel prísť iný muž psov rozdeliť. Svedok C. G. B. veterinárny lekár uviedol, že pes E. mal okolo 42 až 45 kg, kohútikovú výšku mal 55 cm. Uvedený veterinárny lekár sa skôr prikláňal k tomu, že deťom vo veku 11 až 12 rokov by uvedeného psa nedával.

Aj krajský súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že pokiaľ obžalovaný zveril psa E. svojmu jedenásťročnému synovi, zveril ho osobe, ktorá nebola ani fyzicky ani psychicky spôsobilá psa ovládať v každej situácii, čo spravidla má za následok spôsobenie ujmy na zdraví, k čomu aj napokon v prejednávanom prípade došlo, keď pes najskôr zahryzol poškodeného do ruky a zvalil ho na zem, následne ho zahryzol v oblasti stehna a napokon v oblasti lýtka. Vo všeobecnosti väčšie plemená psa bez vedenia náležite fyzicky a psychicky spôsobilou osobou môžu spôsobiť ujmu na zdraví dokonca aj živote inej osoby. Svedok poškodený maloletý G. F. vypovedal, že B. B. okamžite na konanie psa reagoval, nijako ho nenavádzal k napadnutiu, priznal tiež, že chodieval na babete okolo domu obžalovaného, pripustil, že ho obžalovaný upozornil na hádzanie petárd v blízkosti jeho domu, pričom poškodený nepoprel, že chodieval aj niekoľkokrát denne okolo domu obžalovaného na babete, ako aj že pred domom zastal, avšak nie úmyselne, čo však vyvrátili svedkovia B. B., B. C. B., C. L. M. a N. A.. Samotný obžalovaný na hlavnom pojednávaní uviedol, že pes E. bol agresívnejší na bielych psov.

Na základe takto vykonaného dokazovania potom krajský súd konštatuje, že obžalovaný zveril vedenie psa osobe fyzicky a psychicky nespôsobilej na vedenie takéhoto plemena psa, v dôsledku čoho došlo k spôsobeniu poranenia maloletého poškodeného, pričom obžalovaný sa nemohol rozumne domnievať, že jeho syn zvládne tak veľkého psa v každej situácii, vrátane toho, že sa mu vyšmykne zo záhrady.

Vzhľadom na námietky obhajoby odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že do práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 339/2008, II.ÚS 197/2007, II.ÚS78/2005, V.ÚS252/2004).

Správne zistenému skutkovému stavu potom zodpovedá aj právna kvalifikácia skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona, pretože obžalovaný z nedbanlivosti ublížil inému na zdraví tým, že porušil dôležitú povinnosť uloženú mu zákonom. Pri uvedenom zákonnom ustanovení zákon umožňuje jeho páchatelovi uložiť trest odňatia slobody až na jeden rok.

Po rozhodnutí okresného súdu došlo s účinnosťou od 06.08.2024 k zmene časti Trestného zákona, keď okrem iného nadobudlo účinnosť aj ustanovenie § 33a ods. 2 Tr. zákona, podľa ktorého sa sankcie ukladajú s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu alebo činu inak trestného a na osobu páchatel'a a jeho pomery.

Podľa § 33a ods. 3 Tr. zákona, tam, kde postačí uloženie sankcie postihujúcej páchatel'a menej citeľne, nesmie byť páchatel'ovi uložená sankcia, ktorá ho postihuje citeľnejšie. Páchatel'ovi najmä nesmie byť uložená sankcia spojená s ujmou na osobnej slobode páchatel'a, ak možno účel sankcie dosiahnuť uložením sankcie nespojenej s ujmou na osobnej slobode páchatel'a.

Podľa § 33a ods. 4 Tr. zákona, pri ukladaní sankcií sa prihliada aj k právom chráneným záujmom poškodeného.

Obžalovaný v minulosti bol raz súdne trestaný pred viac ako osemnástimi rokmi, v evidencii priestupkov má záznamy pre priestupky na úseku cestnej premávky a jeden záznam pre priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Preto bol krajský súd toho názoru, že s poukazom na ustanovenie § 33a a § 34 ods. 4 Tr. zákona je pre nápravu páchatel'a dostatočný peňažný trest vo výške 500,- eur a pre

prípade úmyselného zmarenia peňažného trestu uložil náhradný trest odňatia slobody na dva mesiace. Z tohto dôvodu krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku. V prevyšujúcej časti teda vo výroku o vine ako aj náhrade škody krajský súd napadnutý rozsudok nezrušil ani nezmenil.

Tohto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.